Akbaba

— Aman ne sevimli delikanlı bu...
Elinde süpürgesi de var!
— Evet, tam ideâl koca!...

000302

Yeni Yıl Programımız

Akbaba 1954 yılına yepyeni bir programla giriyor:

1 — Bağımsız ve tarafsız Akbaba, seçim günlerinin yaklaşması üzerine, Sayfalarında bir seçim bürosu açacaktır.

2 — Bu seçim bürosu, 2 muharrir ile 2 karikatüristin idaresinde bulunacaktır.

3 — Bunlar, birer tanesi D. P. adaylarına, birer tanesi de C. H. P. adaylarına, afişler, nutuklar, beyanatlar hazırlayacaktır.

4 — Bu afişleri, nutukları, beyanatları Akbaba sayfalarında kahkahalarla görecek, okuyacaksınız!

Daha Birçok Yenilikler!..

12
13
BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI
BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından
Kremli PURO TUVALET SABUNU
Kremli PURO TUVALET SABUNU
1 LİRA
Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.
Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Yapı tasarrufu
%5 FAİZ
UZUN VADE
YETER KREDİ
EMLÂK BANKASI

Baysal
ÇİÇEK MAĞAZASI
TEL: 41747
Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mis Sokak No: 1

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Sayısı : 50 Kuruş

000303

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İki Başmakale

Affedersiniz!.. Pardon!.. Amerikancasını bilsem, onu da söylerdim!..

Efendim, bu haftaki yazımda sizlere muhalefet edebiyatımızdan bazı örnek kelimeler fısıldıyacağım. Lütfen, kadınların, çocukların bulunmadığı bir odada, kendi kendinize, sessiz, sadasız okunüz.

İşte, Ulus gazetesinin - hayır, hayır, şehit Ulus'un değil!- şehitzade Yeni Ulus'un 24 aralık perşembe günkü başmakalesinden rastgele alıyorum:

(Beslemeler!..) Bu kelime, ilk satırın ilk kelimesidir. Makale onunla başlıyor. Okuyucu huzuruna ne kibar, ne zarif bir çıkış, değil mi?

Ondan sonra şöyle devam ediyor: (Zıpçıktı).. (kanaat bezirgânları)... (küstahlar)... (besleme sürüleri)... (besleme güruhu)... (şirretler)!..

Sakın bitti sanmayınız... Daha: Çirkin, gaasıp, istikrah, gibi cümle içinde bozuk para gibi harcananları sayıyorum size...

Bir insanın böbreğinde bu kadar taş, mesanesinde bu kadar kum olsa, ağzındaki diş kökünde bu kadar cerahat toplansa, ölümü, belki usta bir neşter önliyebilir...

Ama, ana muhalefetimizin şefkatli kalemi, memleket bünyesine bu zehirleri, eli titremeden, dili dolaşmadan, Tanrının günü akıtıyor!

Bunları yazan kimdir, tanıdınız değil mi?.. Başında bir tek siyah tel kalmayan, Türk matbuatının şeyhül muharririni muhterem Hüseyin Cahit Yalçın üstadımız!..

Hani, camide vaazeden riyakâr hoca:

— Enfiye çekmek haramdır!..

Deyince, önünde oturan tok sözlü bir müslüman, kendini tutamayıp bağırmış:

— Burnun ağzını yalanlıyor hoca!..

Şehit zade yeni Ulus'un sütunları da, nasihat dolu ağzı enfiye dolu burnunu tekzip eden hocadan farksız!..

İşte, aynı gazetenin aynı günkü ve aynı sayfadaki ikinci başmakalesinde bakınız Profesör Nihat Erim ne buyuruyor:

(Küfür, yalan, iftira, bir sistem dahilinde, yalnız iktidarın silâhıdır. Hüseyin Cahit Yalçın, Nihat Erim, şimdiye kadar kime sövmüş, hangi yalanı söylemiş, bir tek misal gösteremezler.)

Fıkrayı bilirsiniz: Tahtakurusunu iki parmağı arasında ezen Bektaşi, gözlerini şikâyetle göğe kaldırıp mırıldanmış:

— Yarabbiii!.. Bunu yaratırken hiç mi kokusuna bakmadın?..

Tıpkı baba erenler gibi, okuyucuyla alay edercesine meydan okuyan genç hukuk âlimimize, bizim de soracağımız geliyor:

— Üstad, o makaleyi yazarken, yanındakine bir göz atmak hiç aklına gelmedi mi?..

AKBABA

DOLU!..

000304

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

39 uncu FASIL

Karagöz — Ulan Hacivat, derdest edildik gidiyoruz ama, bu iş nasıl olacak?

Hacivat — Ne gibi Karagözüm?

Karagöz — Ne gibisi var mı be? Huzura çıkacağız! Ben böyle işlerin usulünü bilmem! Şimdiden kalbim küt küt vuruyor!

Hacivat — Hiç merak etme, bana ayak uydur!

Karagöz — Manğa halinde mi huzura çıkacağız, nasıl ayak uydurayım?

Hacivat — Yani ben ne yaparsam, sen de onu yap!

Karagöz — Beynamazın namaz kılması gibi sana bakıp nasıl yapayım? Gel, bu işten vazgeçelim!

Hacivat — Olur mu, Karagözüm, yüzdük, yüzdük kuyruğuna getirdik!

Karagöz — Bu ne netameli kuyruk yahu! Hep yüzüp yüzüp kuyruğuna getiriyoruz, orada takılıp kalıyor! Bir türlü şu mebusluk postunu ele geçiremedik!

Hacivat — Ey, kolay mı? Baksana, onun için dünya biribirine giriyor! Kavgalar, gürültüler hep o yorganın başına!

Başkâtip — Lâkırdıyı biraz kısa keselim, Karagöz Çelebi, vakit dar, boşaltma emri geldi!

Karagöz — Neyi boşaltması!

Başkâtip — Parti merkezini!

Karagöz — Ay, biz şimdi boşaltmaya mı gidiyoruz?

Başkâtip — Tabiî, sizin de yardımınız dokunur! Bir kaç çuval da siz taşırsınız!

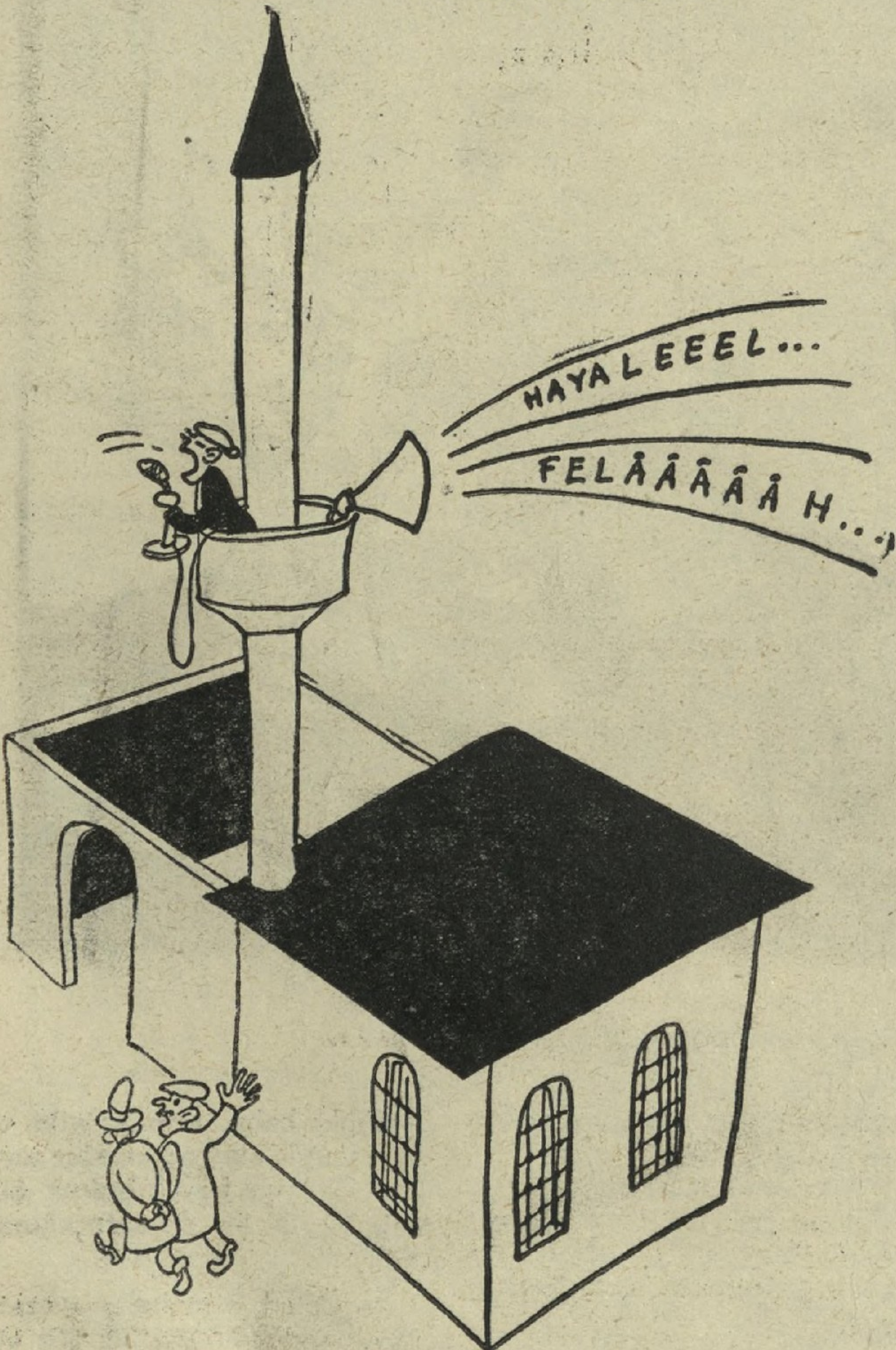
Karagöz — Hacivat, adam bizi galiba gümrüğün tahliye amelesi zannetti! Mebusluk derken, hamallıkta mı karar kılacağız yoksa?

Hacivat — Neler söylüyorsun Karagözüm!

Hayat pahalılığı — Dur bakalım, ben varken sana yakışır mı?..

ANKARA CAMİLERİNDE HOPARLÖR...

— Burası mı?.. Yok canım, Ankara Radyosu değil!..

Karagöz — Baksana, bir kaç çuval da siz taşırsınız, diyor.

Hacivat — Karagözüm, o çuval senin bildiğin çuval değil!

Karagöz — Altın çuvalı mı? Ne ya!

Hacivat — Evrak, mevrak!

Karagöz — Enayilik etme ulan, ben biraz kese kâğıtçılık ettim, bilirim! Kâğıt, eşyadan daha ağırdır. Sırtına vurulunca anlarsın, anandan emdiğin süt, burnundan gelir!

Hacivat — İlâhi Karagöz, ne âdi şeyler düşünürsün. Bizim gibi çelebi adamlara hamallık ettirecek değiller ya! Onun çuval dediği, partinin vesika torbası! Parmağına takıp, şerefe taşıyacaksın!

Karagöz — Sen ister parmağına tak, ister sırtına vur, ben işi sağlam kazığa bağlarım!.. (Başkâtibe) Başkâtip bey!

Hacivat — (Başiyle, elleriyle sus diye işaretler yaparak) Höt, höt!. Hişt, hişt!

Karagöz — Ulan, höt desen de, hişt desen de yine söyliyeceğim.

Başkâtip — Buyurun, bir diyeceğiniz mi var?

Hacivat — Hayır, şaka ediyor!

Karagöz — Yook, ben kendi hesabıma söylüyorum: Hani taşınacak eşya varsa benden paso!

Başkâtip — Ya?.

Hacivat — Başkâtip bey, şaka ediyor, taşımakla şeref duyarız!

Karagöz — Üstünüze sağlık, ben gece soğuklamışım, belim ağrıyor da!

Başkâtip — Ha, o başka!

Karagöz — Yoksa, bizim Hacivada iki çuval, üç çuval vız gelir. Yüklendikçe keyfi artar. Ada merkepleri gibi zıplaya zıplaya gider. Benimkini de o taşır. İnşallah olmaz ya, ileride böyle bir hizmetiniz olursa, onunkini de ben yaparım!

Başkâtip — Olur, hay hay!

Hacivat — Neler icat ediyorsun, Karagöz!

Karagöz — Ne çare, hastalık bu! Şeref payımı sana bırakıyorum! (Belini tutarak) Aman, aman belim! Bana izin!

Başkâtip — Parti genel başkanımızla konuşmıyacak mıydınız. Geldik işte!

Karagöz — Ha, sahi, unuttum! Konuştuktan sonra giderim! Hacivat, sen acele etme, eşyaların taşınması bitsin öyle gel, yapacak hiç bir işimiz!..

Hacivat — (Yavaşça) Musibet herif, yanına bırakır mıyım? Görürsün! (Odadan içeri girip otururlar.)

Başkâtip — (Masanın üstündeki kâğıda bakarak) Şimdi size, nasıl kabul edileceğinizi anlatayım!

Karagöz — O kâğıt ne?

Başkâtip — Kabul plânı! Sayın genel başkan plânsız, programsız iş görmez. Her şey plâna göredir. Kahveyi bile plânla içer. Meselâ, kahve mi içecek? Kahveci kapıdan girip soldan yürür, masanın sağ tarafına kahveyi bırakır. Bir saniye hazırol nizamında durur. Bir emri var mı, bekler. Sonra yarım sola çarkedip dos-

000305

doğru kapıdan çıkar. Başka türlü yaparsa, genel başkan, partide anarşi yaratıyorsunuz, diye bizi azarlar. Biz Demokratları da işte böyle plâna getireceğiz!

Karagöz — Eyvah, hapı yuttunuz öyleyse!

Başkâtip — Neden?

Karagöz — Biz, bu plânın altını üstüne getireceğiz!

Başkâtip — Yoo, ben size her şeyi tarif edeceğim: Zil çalınca ben içeri gireceğim. Kabul emrini alıp sizi yanına götüreceğim. Ben önde, siz bir adım arkada geleceksiniz.

Karagöz — Yaz, Hacivat!

Başkâtip — Ben, Karagözle Hacivat Çelebi, bu sabah Ankaraya geldiler, diyeceğim.

Karagöz — Bu sabah gelmedik ki!

Başkâtip — Öyle denecek!

Karagöz — Yaz Hacivat!

Başkâtip — Halk sanatkârlarının mümessili olarak size kendilerinin ve meslekdaşlarının sonsuz bağlılıklarını ve tâzimlerini arzetmek istiyorlar. Deyip çıkacağım.

Karagöz — Hacivat, bu sözleri de yaz, beceremeyiz!

Başkâtip — Ellerinizi sıkacak. Siz, elinizi sıkarken çarçabuk eğilip elini hafifçe öpeceksiniz!

Karagöz — Yaz Hacivat!

Başkâtip — Hanginizin elini fazla sıkıp elinde tutarsa o birinci, öbürü ikinci oturacak!

Karagöz — Yaz Hacivat!

Başkâtip — Sual sormak yok. O ne sorarsa, ona cevap vereceksiniz.

Karagöz — Yaz!

Başkâtip — Yalnız cevap verirken, bazı kelimelere dikkat edeceksiniz. Meselâ: 46 demiyeceksiniz. 46 seçimlerini hatırlatır. 50 demiyeceksiniz. Partinin düştüğü tarihi hatırlatır. 22 demiyeceksiniz. 22 mayıs sabahını hatırlatır!

Karagöz — Bunu yazma, rakam söylemeyiz, vesselâm!

Başkâtip — Çok bağırmıyacaksınız, pek yavaş da konuşmıyacaksınız. Ağzınızı göstererek dudaklarınızı muntazam hareket ettirerek konuşacaksınız!

Karagöz — O neden?

Başkâtip — Sayın başkan söylediğinizi dudaklarınızın hareketinden anlar!

Karagöz — Leb demeden leblebiyi anlar, ha!

Başkâtip — Tabii!

Karagöz — Yaz, Hacivat!

Başkâtip — Yoo, onu yazmak olmaz, memnudur, aklınızda tutun!

Karagöz — Aman, Başkâtip, sen bizde akıl mı bıraktın? Yazdıklarımız defter oldu, yahu! Ben şimdi bu partinin neye seçimleri kazanamadığını anladım!

Başkâtip — Neye kazanamadı?

Karagöz — Tıknefes olmuş! Biraz şu partiye nefes aldırın be!

Başkâtip — Bizimki disiplinli partidir. Sayın genel başkan ne yaparsa, biz hepimiz onu yaparız. Ne derse onu söyleriz. Demokrasi, demokrasi! Hürriyet, hürriyet! Tek parti, tek parti!

Karagöz — Orası bizim için de iyi ama, aklı erenleriniz bir iki lâf etse!

Başkâtip — Mani mi var, etsin! Genel başkanın söylediğini söylesin!

Karagöz — Mektepte âmin der gibi ha! O duasını okuyacak, biz âmin, diyeceğiz. İyi be! Tam bize göre! Talimat bitti mi artık?

Başkâtip — (Kâğıda bakarak) Hayır, bir iki madde daha kaldı!

Karagöz — Başkâtip bey, mebusluk, vekillik, reislik, meislik kolay ama, senin işin zor. Allah yardımcın olsun!

Başkâtip — Neye?

Karagöz — Neyesi var mı? İki kişiyi büyük efendiye götürmek için böyle bir talimat yaparsan, ya on, on beş kişi olsa ne yapacaksın? Bir kitap yazman lâzım!

Başkâtip — Ey, vazife! Mülâkat, yedi dakika devam edecek. Yedi dakika sonra sayın genel başkan ayağa kalkınca, siz de ayağa kalkıp veda edeceksiniz.

Karagöz — Yaz, Hacivat! Altına bir temmet çek!

Başkâtip — Daha bitmedi!

Karagöz — Daha bitmediyse, bizden selâm söyle! Gelenler, gözlerine yediremedi, ters yüzü dönüp gittiler, dersin!

Başkâtip — Son madde kaldı: Ayrılırken bir arada resim çekmeyi rica edeceksiniz. Ben kapıda bekleyen fotoğrafçıyı içeriye sokacağım. Resminizi çektireceksiniz, merasim de böylece bitecek!

Karagöz — Tören başlamasına epey var mı?

Başkâtip — Neye soruyorsunuz?

Karagöz — Oturup yazdıklarımızı ezberliyelim diye!

Başkâtip — Zil çalıncıya kadar! (Zil çalar.) Çaldı. Hazırlanın!

Karagöz — Eyvah, kara cahil giriyoruz!

— 39 uncu Faslın sonu —

AKBABACI

TURHAN

Garson — İki şişe rakı, iki porsiyon balık, iki porsiyon salata, iki porsiyon köfte!..

A, E,

İKRAMİYE KURBANI.

000306

Pıışşşt!

Arnavudun güzel bir hikâyesi vardır:

Efendim, Debre-i bâlâ göçmenlerinden Bayram, İzmirde incir ve zeytin ticareti yapıyormuş. Eh, mikdarını duymadım ama, epeyce de para kazanmış... Zenginseniz bilirsiniz elbet, benim gibi züğürtseniz, aklınız ermez tabiî: İnsan oğlunda para hırsı, kazandıkça artarmış!..

Debreli Bayram'ın serveti de çoğaldıkça iştihası çoğalmış olacak ki, günün birinde, piyasada büyük zenginler yetiştiren tütün ticaretine de başlamış...

Kolay mı?.. Maldan anlamak, havayı koklamak, alıcıyı, satıcıyı tanımak lâzım...

Uzun lâfın kısası, bizim Debreli Bayram, bu yeni ticarette öyle bir ziyan etmiş ki, eskiden kazandıkları da elinden gitmiş, Debre'den nasıl geldiyse, sırtında çepken, ayağında potur, öyle kalıvermiş...

Allah kimselere vermesin, sen çalış, çabala, kazan da, bir hamlede hepsi tütün dumanı olup savrulsun... Dile kolay!..

Debreli Bayram, gece, kör bir ışık altında oturur, dövünürmüş:

— Ah bre sersem Arnavut... Nene lââzim senin tütün ticareti?.. Cenabı Hak ne buyurmuş?.. «Vettîni vezzeytûni»... Yaniya ki «Vettîni: hincir», «Vezzeytûni: ziytin»... Ama, Cenabı Hak buyurmamiş ki: «Vettütûni»...

Gelelim kıssadan hisseye :

Gazetelerden öğreniyoruz ki, Allah selâmet versin, Halk Par-

tisi de, ağacı altmış paradan zeytinlikler almış... Oooh, tuzlu suya bas, sat!.. Yağını çıkar, sat!.. Sabun yap, yine sat!.. Bir de dinsiz diye iftira ederler... İşte, yaptığı ticaretin bile Kur'anı kerimde yeri var: Vezzeytûni!..

Ama efendim, bir yandan zeytinliklerini işlet, bir yandan dönümünü yüz kuruşa aldığın arsaların metresini yüz liraya okut... Gel keyfim gel!..

Olmaz ki... Debreli Bayram'ın gözü nasıl tütün ticaretinde ise, C. H. P. nin gözü de demokraside!.. İllâ onun da esnaflığını yapacak, o yolda servet, kıymet, şöhret kazanacak!..

İnsanın, şahadet parmağiyle sağ gözünün alt kakpağını çekip:

— Pıışşşt!..

Diyeceği geliyor...

Politikayı Tekel idaresinden çıkarıp da serbest piyasaya bırak tın mı, avucunu yala üstad!.. Bir de vatandaş sevgisiyle iktidara gelmenin gururunu tadayım derken, Debreli Bayram'ın zeytinleri gibi, partinin zeytin ağaçları da böyle elden gider... Ondan sonra, artık işin yoksa müflis Arnavut gibi, döğün dur:

— Neyine gerek, sütlü börek!..

ÇİMDİK

YAZISIZI..

— Nasıl, naylon banyomu beğendin mi?..

000307

ISPANAK!

Samuel ile Bohoraçi sokakta rastlaştılar. Samuel dostuna dedi ki:

— Buyun, oylende ne yedi isan biliyorum. On lirasına bahseder misin?

— Soyle bakayim.

— İspanak yidin.

— Nereden hükmediyorsun?

— Sakalinda kurumuş ispanaklar var.

Samuel zehir gibi bir kahkaha attı:

— Hay budala hay... Ben o ispanaklari sikiz yun evvel yimiştim!

ISRAR EDİYORLARMIŞ!..

Müfettiş — Size nasıl bakıyorlar evlâdım, idareden, sertabipten memnun musunuz, bir şikâyetiniz var mı?

Hasta — Evet var efendim, lûtfen şunun tadına bakar mısınız?

«Önündeki tastan bir kaşık su alarak müfettişe uzatır, müfettiş tiksinmesine rağmen vazife aşkiyle kaşığı ağzına yuvarlar.»

Müfettiş — Nesi var, pekâlâ, pek mükemmel hoşaf işte!..

Hasta — Evet bayım ben de o fikirdeyim amma, idare hâlâ bunun et suyu olduğunda ısrar ediyor.

Kız — Suratıma bakacağına perdeye bak da ibret al!..

— Devlet baba böyle üç ayda bir nasıl ikramiye verecek, anlamıyorum...

— Banknot matbaası kuruyor ya... Basacak verecek, basacak verecek anlaşılan!..

HEDİYE

Yılbaşında karısına hediye olarak bir şişe sinir kolonyası almıştı. Kadın sordu:

— Kolonyayı ne yapayım! neye aldın sanki?

— Başka hediye almadığım için hiddetlenip bayılırsan lâzım olur, karıcığım...

MESLEKDAŞ

Patron kızmış, elleri ceplerinde, odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyor, daktilo da, parmakları tuşların üzerinde bekliyordu.

Patron:

— Şu dolandırıcı herife, dedi, yazacağım mektuba nasıl başlıyacağımı bir türlü bilemiyorum...

— «Meslekdaşım» diye başlasanız nasıl olur?

AÇIKGÖZ

Tanıdığı bir adamın zekâ ve maharetini methediyordu:

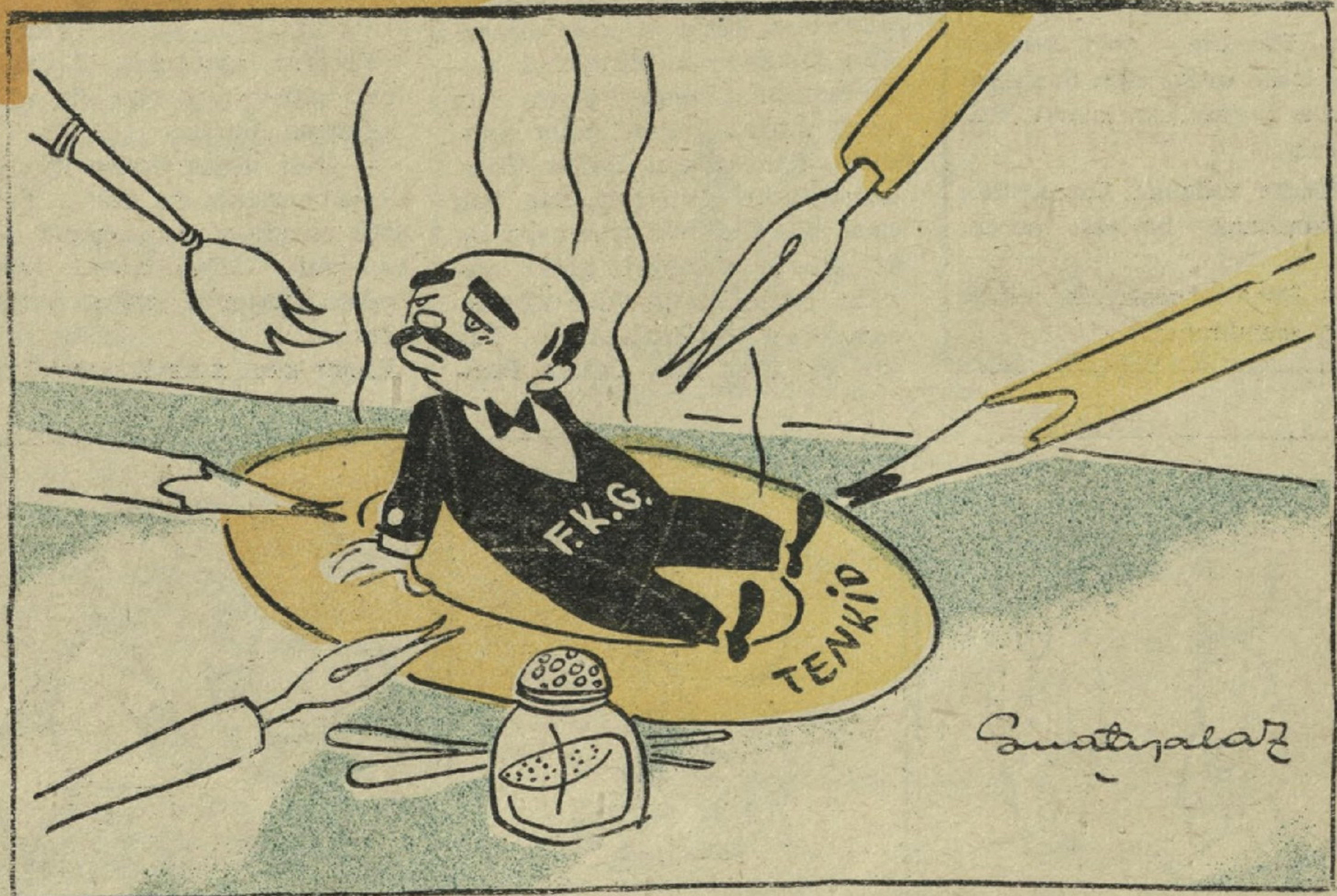
— Geçen sene memleketinden İstanbula geldiği zaman cebinde on beş lirası vardı. Fakat zeki bir adam olduğu için derhal çalışmaya başladı. Sekiz ay içinde on beş bin lira kazandı!

Dinliyenler:

— Aman şu adamı biz de görelim... Nerede bulunur? diye sordular.

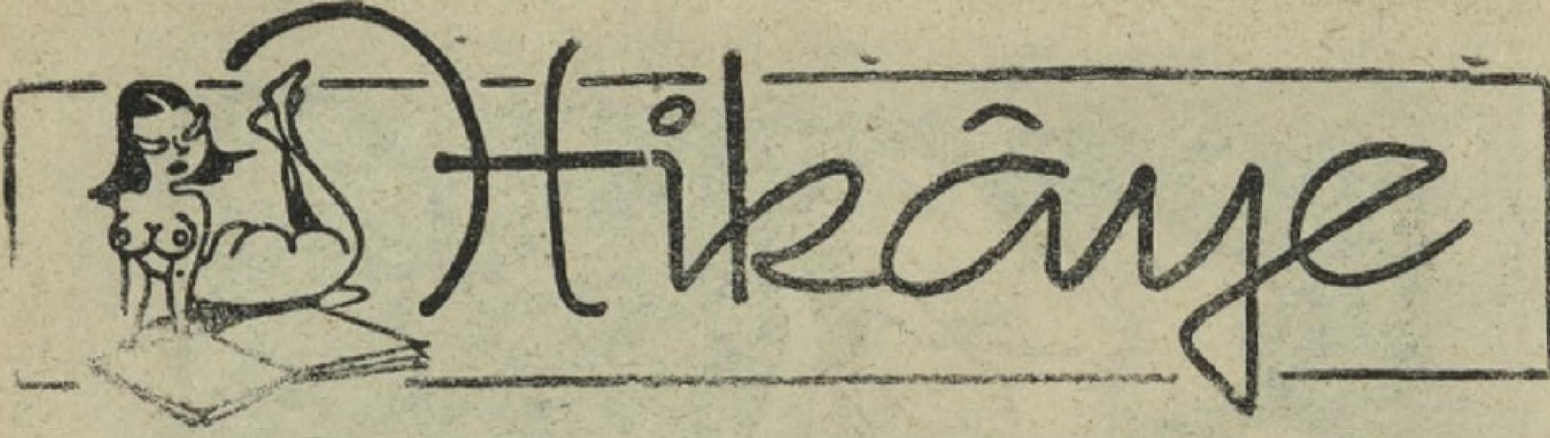
Cevap verdi:

— Maalesef hapiste...

— «Yiyin efendiler, yiyin... Bu han-ı iştiha sizin...»

000308

Aşk Mektubu

Şekerim Perihan'cığım,

Senin için nasıl deli divâne olduğumu biliyorsun da, ne demeğe hâlâ o Şefik budalasından ümidini kesmiyorsun? Anlamıyorum bir türlü. Bak, herif seni hiçe saydı. Evlendi gitti işte... Onun peşinde koşacağına benim sözümü dinlesene? İçimin ateşini söndürsene? Ama hayır. Domuzluğun tutuyor ve beni süründürüp elin adamının peşinden koşmağa utanmıyorsun, değil mi? Ah, biraz olsun alçak bir insan olabilseydim! Neler yapmazdım ki... Çalıştığın bankanın müdüründen tut, senin şefine, hattâ kapıcısına kadar mektuplar mı yazmazdım... Akşam saat altıyı on geçe, sen bankadan çıkarken yolunu bekleyip bıçak mı çekmezdim... Daha canıma yetirirsen, seni, öldürmiyecek kadar, sekiz on yerinden bıçaklayıp meşhur mu etmezdim? Yahut, servisindeki İtalyan kızlariyle «dalga geçip» seni deliye mi çevirmezdim? Fakat hayır... İşte bunların hiçbirini yapmıyorum. Çünkü ben gayet dürüst bir incanım. O Şefik sersemine benzemem. Hattâ ona benzememek için evlenmiyorum bile. Ölünceye kadar seni bekliyeceğim. Hem, beklemesini çok iyi bilirim ben! Lâkin söyle bana, şekerim Perihan, niçin bu fedakârlıklarımı anlamak istemiyorsun da beni mes'ut etmiyorsun? Emin ol, başkası, meselâ Sulhiye olsa, hani şu Sulhiye, Tekel'deki; sana yaptığım fedakârlıkların onda birine mukabil bana neler vermezdi. İnanmazsan git sor. Dünden hazır değilse yuf ervahıma... Hayatım; o yumuk gözlerini kısarak yüzüme, daha doğrusu burnuma güldüğünü görür gibi oluyorum. Daha dün, sarışın Leylâ ile beraberdik. Fazla samimî olduğumuzu görenler kimbilir ne zannetmişlerdir. Halbuki Işık'ın yapacağı daveti konuşuyorduk. Işık, biliyorsun, beni herkesin önünde davet etti. Bu davetin ne demek olduğunu erbabı bilir. Böyleyken, yani birçok genç kızla aynı zamanda «dalga geçmek» kaabilken, işte görüyorsun, hepsini tepiyorum, reddediyorum da, ille seni istiyorum. Böyle kabadayılığı yapacak kaç tane erkek görebilirsin? Ah, sen ne nankörsün... Sen nasıl, elindeki hazinenin değerini bilmeksizin onu tüketiyorsun. Beni üzüyorsun. Beni sevdiğini, benden hoşlandığını bilmesem, emin ol ısrar etmezdim. Fakat bunu biliyorum. Buna eminim. O halde? Senin için neler yapmadım ve neler yapmam. İşte, sade... Bunun derecesini ölçemezsin. Sen, iste, bak nasıl ikinci mevki tramvaya bile binerim. Otobüsle gider gelirim işime. Hattâ daha ağır işkencelere bile katlanırım. Tek sen memnun ol... Canım Perihan'cığım; bu, sana son mektubumdur. Bundan sonra yazmıyacağım ve senden müsait bir cevap alıncaya kadar da gözüne görünmiyeceğim. Düşün, kararını kendin ver. Üzerinde tesir yapmak istemem. Unutma ki bir gencin hayatı, o pamuk gibi ellerinin arasındadır...

Haldun»

Perihan mektubu kahkahalarla gülerek, bankadaki arkadaşlarına okudu:

— Deli oluyor benim için, dedi, bilmezsiniz siz onu... Yakışıklı çocuktur ama, azıcık derbederdir. Güvenilmez. Lâkin benim karşımda eriyor, bitiyor âdeta...

Kızlar fıkır fıkır kaynaştılar.

— Ne yapacaksın şimdi?

— Bakın ne yapacağım. Bir mektup yazacağım. Sevgisini isbata çağıracağım, herkesin önünde ilânı aşk ederse, o zaman mesele yok...

Nella, sarı saçlı bir güzel kız, Perihan'a sordu:

— Bu, hani o gözlüklü, yakışıklı çocuk mu?

— Ha, O.

Sonra oturdu. Kısa bir mektup yazarak fikrini açıkladı.

— Bunu nasıl göndermeli acaba? diye tereddüt ediyordu. Nella:

— Senin gitmen doğru olmaz. Ver bana, ben götürüp büroda vereyim kendisine...

Bu fikri uygun buldular.

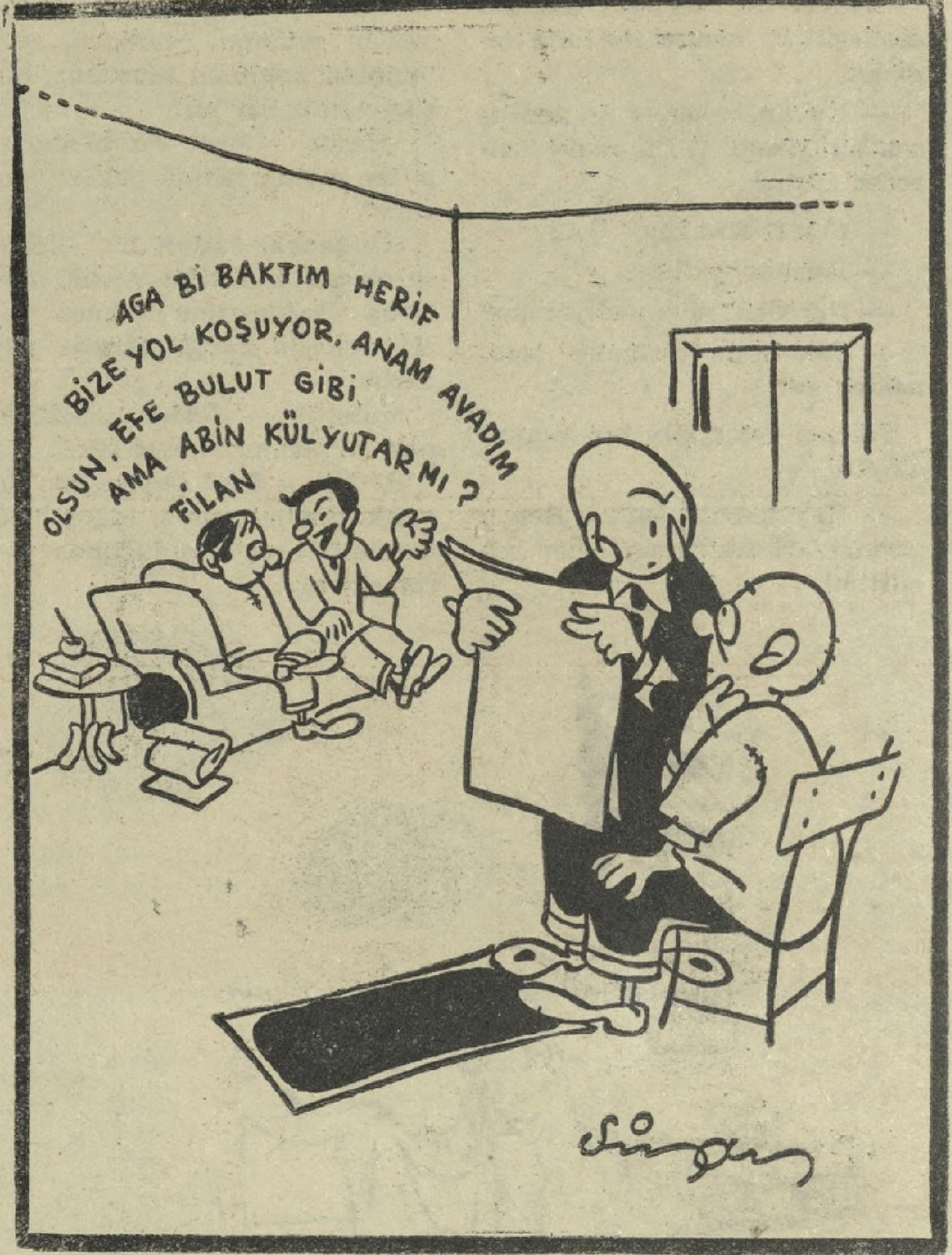
MÜNHAL

Müesseseye bir adam müracaat etti. Müdürün odasına çıkardılar.

— Efendim, dedi, bundan bir hafta evvel ölen memurunuzun yerini işgal etmek istiyorum.

Müdür dalgındı. Cıgarasının dumanlarını havada savurdu:

— Pekâlâ, mezarlığa müracaat edebilirsin!..

Oturan — Mahdumlar, liseye devam ediyorlar galiba!..

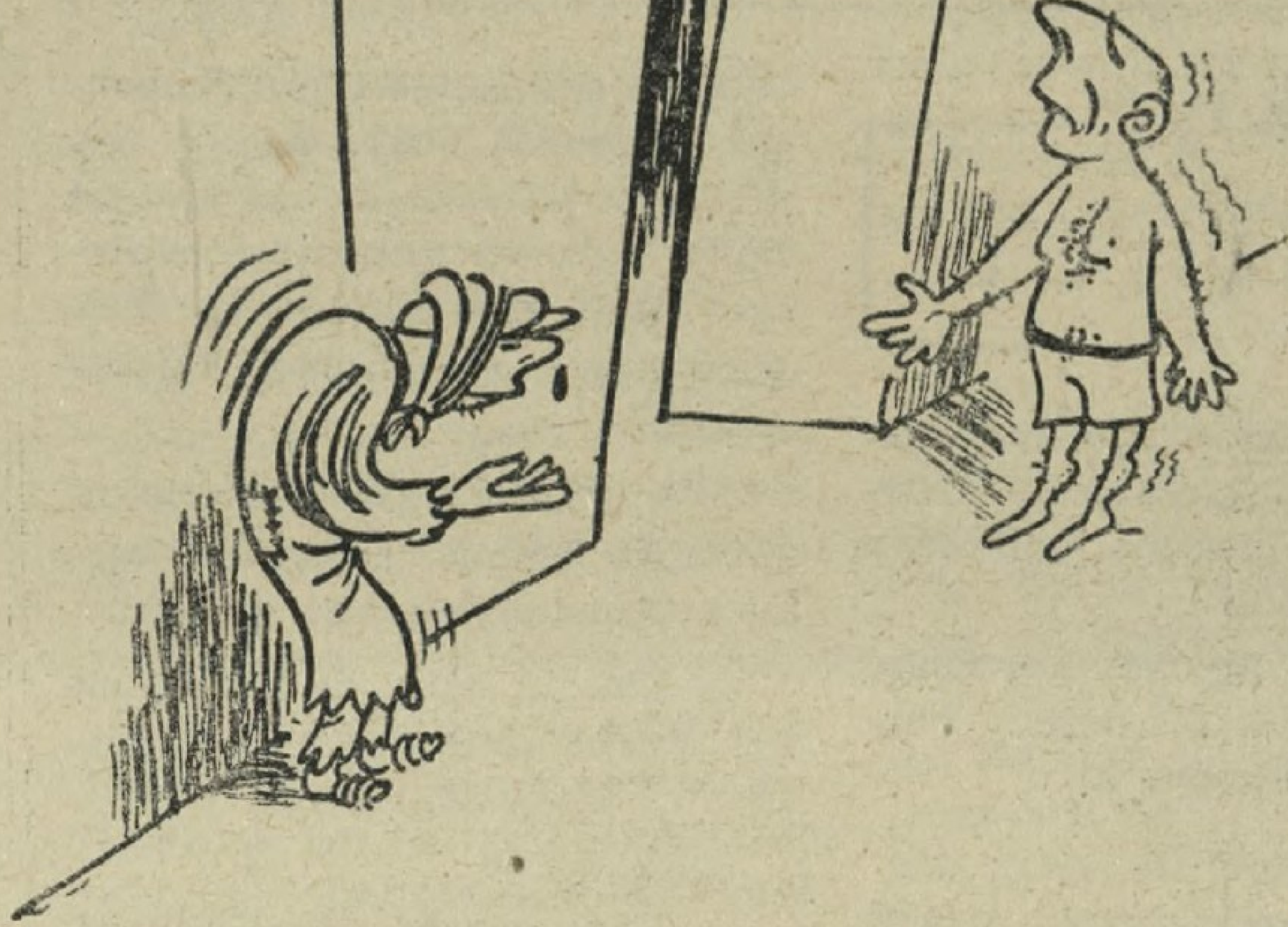

YAZISIZ!..

000309

Yılbaşı...

Sabahı!..

Nella bir şey bahane edip o akşam biraz erken çıktı. Haldun, ertesi akşam onların çıktığı saatte, bankanın önünde bulunaçaktı.

Ertesi akşam hepsi kapı önünde birikmişler, Haldun'u bekliyorlardı. Nihayet delikanlı göründü. Koşarcasına geliyordu. Daha uzaktan, şartları yerine getirmeğe başladı:

— Ah, sevgilim, ruhum, nihayet sana kavuştum...

Perihan gülerek ona doğru bir adım attı. Haldun:

— Teşekkür ederim Perihan, dedi, mektubumu arkadaşlarına okuyacağını nasıl olsa biliyordum. Bana büyük bir iyilik ettin...

Sonra dönüp Nella'nın koluna girdi:

— Nasılsın canımın içi? diye sordu. Ötekilerin şaşkın bakışları arasında, ikisi, güle oynıya yürüyüp gittiler.

— *Hikâyeci* —

000310

PİYANGO

Hanım, Millî Piyangonun Yıl başı keşidesinin büyük bir ikramiyesini sabırsızlıkla bekliyordu:

— Eğer kazanacak olursam her şeyden evvel kendime bir kürklü manto alacağım.

Bey eli çenesinde sordu:

— Kazanamazsan?..

Hanım omuz silkti:

— O zaman mantoyu sen alırsın!..

KARAKOLDA

Komiser, bir serseriyi isticvap ediyordu:

— Senin hiç kimsen yok mu?

— Bir biraderim, bir de kızkardeşim var.

— Biraderin bir tane mi?

— Evet!

— Ulan! neye yalan söylüyorsun? Demin kızkardeşine sordum; o, iki biraderim var, dedi!..

KAR

Genç şair dirseğini pencereye dayamış, yağan karlara bakarak mırıldandı:

— Karı görünce bayılıyorum...

Abdülhak Hâmid gülümsedi:

— Gençlik bu.. Biz de vaktiyle bayılırdık!.

MÜTHİŞ İLAÇ

— Karım hasta diyordun, doktora gösterdin mi?

— Gösterdim.

— Ne ilâç verdi?

— Müthiş bir şey... «Bu şikâyetler hep ihtiyarlamak alâmetleridir» dedi, o gün bugündür bizim hatun turp gibi.

NE DEMİŞLER?

Aşkın gözü kördür evlilik ona muvaffakiyetli bir ameliyat yapar.

Bodenstedt

Evlenmek vazifelerini artırmak haklarını yarıya indirmek demektir.

Schopenhaver

Aşk kadın için bütün bir manzume, erkek için ise, bir mısradan ibarettir.

Mme De Stael

Akıllı olmak yetmez, aklı yerinde kullanmalı.

Descartes

Aylık, işsiz adam durgun sular gibidir: Taaffün eder.

Napoleon

Sanki hayatta, tabiatte, tarihte ahlâk varmış gibi her şeyde ahlâktan bahseder dururuz.

Nietzsche

SALAMONUN GÖZÜ

Salamonun gözleri, ihtiyarlıktan görmez olmuştu. Hekime gidip muayene oldu. Hekim iyice baktı ve başını sallıyarak:

— Bir şey görmüyorum! dedi.

Salamon gülümsüyerek:

— Oy!aysan, dedi, iyi bir hekim bulalim da, ekimizi de tedavi etsin!

YAHUDİNİN GÖNLÜNDEKİ

Mişon ile Sabatay yedi senedir dargındılar. Nihayet kamış bayramında haham onları barıştırdı. İki eski arkadaş, zoraki bir muhabbetle birbirlerinin ellerini sıktılar.

Sabatay — Mişon... dedi Buyun biz musevilerin mubarek bir yunudür. Edilen her dua kabul olunur. Şu dakika sen benim için kalbinden ne dua ediyorsan, ben de senin için Allahtan onu diliyorum...

Mişon kaşlarını çatarak bağırdı:

— E... yene mi başladık kavgaya!..

Hikâye:

Beşinci

Otelin holünde oturmuş, gazetelerimizi okuyorduk. Arkadaşım, göbeğini çalkalaya çalkalaya güldü:

— Vallahi hayret ediyorum! dedi. Şanssızlık mı desem, enayilik mi?.. Bilmem ki...

— Nedir? dedim.

Tombul parmaklarını uzatarak, delikanlılardan mürekkep bir kalabalığın ortasında holdeki masalardan birinin başında oturan zayıf birini gösterdi:

— Şu gördüğünüz zat Abdullah beydir. Tam beşinci defa oluyor, ki hep aynı şeyi görüyorum...

Ve anlattı:

— Azizim, benim müzmin r matizmalarım var. Her sen buraya gelirim. Son beş sene dir, aynı günlerde Abdul'al beyi hep burada gördüm. Tüccarmış diyorlar. Fakat her seferinde de bol bol martaval atar, hadsiz, hesapsız övünür Dinlediniz mi yine neler söylüyor?

— Hayır! dedim.

— Ben dimledim, dedi. Şimdi, etrafındaki delikanlılara, eh diyordu, yarın Suzan geliyor. Ne parça, ne parça!.. Görünce ağızlarınızın suları akacak. Çok güzeldir. Fakat yalnız güzel de değil, hârikulâde uysal ve iyi huyludur da... Öyle de sadık bir kızdır ki, kâfir sevdiğinden baş kasını dünyada gözü görmez...

Bu sözler üzerine kalabalığın konuştuklarını ben de dinlemeğe başladım. Ahbabımın Abdullah bey dediği zat, harıl harıl anlatıyordu:

— Eğer dünyada her kadın Suzan kadar sadık olsaydı, evlenmek ideal bir şey olurdu...

Etrafındakiler, mırıldanır gibi oldular. Biz dinledik. Abdullah bey devam etti:

— İnanmaz gibi görünüyorsunuz ama iş böyle değil... İçinizde, ne parasile, ne de yakışıklığile Suzanın aklını çelebilecek bir taneniz olmıyacak. Bak görürsünüz. Ben Suzanı bilmez miyim?

— Gördünüz ya! dedi. Bakın getirdiği kızları başkasına kaptırıp buradan kös kös gidiyor.

— Canım, belki de hakkı vardır, durun hele daha kızı görmedik! diyecek oldum.

Arkadaşım:

— Yook canım... diye sözümü kesti. Bu Abdullah beyin şanssızlığından mıdır, yoksa enayiliğinden midir, nedir kadınlar yanında hiç talihi yar gitmiyor. Azizim, size söyledim ya... Bu, beşinci defadır ki, yine karşılaşıyoruz. Şimdiye kadar her sene Abdullah bey buraya güzelce bir kızla geldi, her seferinde burada peydahladığı ahbaplara bol bol savurdu. Ve her seferinde de kızı bir başkasına kaptırıp, buradan kös kös. İstanbula döndü.

— Ha!.. Orası başka öyleyse, dedim. Bu sefer de yine başına aynı şey gelecek demek ki... Bari Suzan dediği kızdan o kadar çok bahsedip de etrafın nazarı

— Hadi, gel seni Boğaza götür
— Vazgeç, bu havada deniz b

Komiser — Bu tabancayı niçin taşıyordun?
Dilenci — Servetimi muhafaza için!..

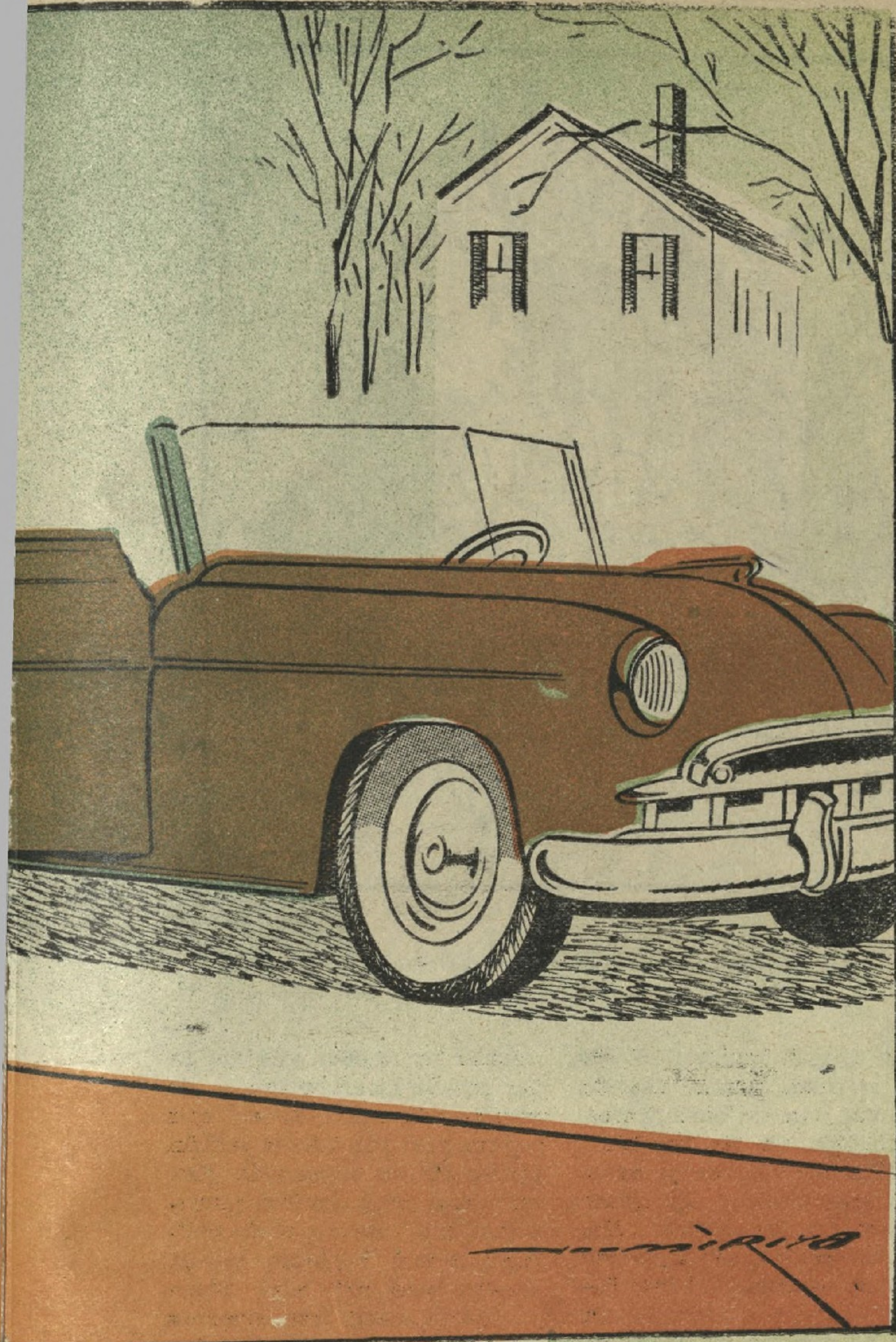

KABAHAT

Büfedeki şarap şişesi bire dibine inmişti. Bey çağırdı:

— Ali, dedi, bakıyor

000311

...ştüreyim...
...z banyosu yapmağa niyetim yok!..

HANGİSİ KOLAY?

Salamon, Eskişehirde bir otelde kendi ırkından bir adama tesadüf etti. Kendisine sordu:

— Adın ne?

— Avram!

— Ne iş yaparsin?

— Bezimkisi komisyonculuk?

— Nereden yeliyorsun?

— İstanbuldan yeldim, yarin İzmire yidiyorum.

— Yarin nasin yidersin, be?

— Neden?

— Yarin bezin periz yunu olduğunu unuttun mu? Periz yunu yahudiler yola çikarsan yunahtir!.

— Hakin var. Fakat ben namuzlu bir tucarim. Bitun sene, doğru doğru aksuata yapıyor, halâlinden kazaniyorum. Allaha affettirecek yunahim yoktur. Onun için periz tutmazsam da olur.

Salamon, herifin yüzüne bir müddet hayretle baka kaldı ve sonra:

— Oyle ama, dedi, bütün bir sene namuz ilân aliş veriş etmektense, yilda bir yun periz tutmak daha kolay değil mi?.

Tombul ahbabım:

— Görüyorsunuz ya... diyordu. Hepsi deliye döndüler. Sebep de kendisi oldu yani. Ne diye elâleme bu kadar ballandıra ballandıra anlatırsın be adam?..

Bir iki gün sonra ben de Abdullah beye acımaya başladım. Şişman ahbabımla bir akşam, yemekte yine bu meseleyi dertleştik.

O:

— Bravo, diyordu. Baksana hem herifleri kızın peşine kışkırtıyor, hem de kızı rahat rahat elinden almalarına fırsat veriyor. Dün yine delikanlılardan biriyle Uludağa çıkmışlar, Abdullah burada kalmış...

İkimiz de bu geniş yürekli kocaya tekrar tekrar şaştık.

★

Ve bir sabah kahvaltımızı ederken kapıcı müjdeyi getirdi: Suzan, o gece İstanbula dönmüş. Yalnız da değil ha... Fakat tabii Abdullahı otelde bırakarak. Hattâ hareket etmeden önce, birlikte gittiği delikanlı ile ufak ve mahrem bir nişanlanma töreni de yapmışlar...

İçim sızladı. Vah zavallı Abdullahcık vah!.. Hele şişman dostum bu haberi alınca âdeta yerinde oturamaz oldu:

— Ben demedim mi?.. Ben demedim mi?..

Ve dayanamadı. Kahvaltıdan sonra Abdullahı bahçede kıstırdı:

— Doğrusu dedi, o kadar size... Biliyorsunuz ya burada beş senedir rastlaşırız. Her seferinde güzel bir kızla gelirsiniz. Her seferinde de kızı kendi saflığınız yüzünden bir başkasına kaptırırsınız...

Abdullahın yüzüne bakıyordum. Bir de ne göreyim? Gülmüyor mu?

— Bana bu kadar alâka göstermenize teşekkür ederim! dedi. Gayet doğru söylüyorsunuz, Suzan beşincisidir. Fakat emin olabilirsiniz ki, bu artık sonuncu olacak.

Arkadaşım atıldı:

— Halı şöyle... Ben de onu diyecektim yani...

Fakat Abdullah bey sözüne devam etti:

— Evet... Bu beşincisidir. Üç tane kızkardeşim, iki de amcamın kızları, tam beş tane kız evlendirdim bu otelde bayım... Maamafih Suzan sonuncusuydu. Artık bu faslı kapatıyoruz.

Şeytan

dikkatini çekmese...

— Durmuyor ki kardeşim, duramıyor ki... Huy bu... Canın altındadır derler malûm ya?..

★

O sabah tanıştığımız Abdullah beyin, dün gece delikanlılara methede ede bitiremediği Suzan, doğrusu pek o kadar ahım şahım bir şey değildi. Değildi ama, gelir gelmez, otelin ne kadar bekâr müşterisi varsa hepsi Suzanın peşine takılmakta, etrafında fırıl fırıl dönmekte gecikmediler.

— Hayat sigortası yaptırmak istiyorum.

— Gazete çıkarmıyacak, otomobil kullanmıyacak, seçimlere katılmıyacaksanız başüstüne!..

...r

...şesi birden-
...Bey uşağını

...yorum, bi-

zim şu eski şarap bitmek üzere Ne çabuk bu böyle?

Uşak ellerini kavuşturarak cevap verdi:

— Ne yapayım, efendim, siz de içiyorsunuz...

000312

Hikâye:

Dimyata Giderken

Artık kat'iyyen aklıma koydum. Ne olacak? O avukatsa ben de bugüne bugün aklı başında bir adamım. Rami'de babadan kalma iki parça arsam var. Birkaç bin lira da param Sevgilime, yani dünyanın en genç ve güzel avukatı, gözleri yüzünden hanideyse aklımı kaçıracağım Semiha Kurtkaya'ya bir gün, ne olursa olsun, dedim, düşündüklerimi açıkladım:

— Elimde böyle imkânlar var. Bir banka açabilirim. Yahut yazı yazar, başımdan geçenleri anlatır, muharrir olurum. Hiç bir şey yapamasam partiye intisab eder, nüfuz ticareti sayesinde bir ilân gazetesi kurarım. N'olur, gel seninle evlenelim. Ben sensiz edemiyeceğim.

Bunları söylediğim zaman, Semiha'yla Maçka tramvayındaydık .Eskiden bu gibi sözler merasime tâbi'miş. Şimdi öyle şeylere aldıran yok. En mühim işler bile ayaküstü hallediliveriyor. Semiha'cığım beni dinledi, dinledi; vatmanın âni bir fren yapması üzerine göğsüme yaslanarak mahmur gözlerini gözlerime dikti. «Öpsene öyleyse beni» diyecek sanıyordum ama, öyle demedi:

— Vallahi, senden hoşlanmıyorum desem yalan olacak; deyiverdi. Ama, öyle boş gezenin boş kalfasiyle nasıl evleneyim? Ben koskoca bir avukatım. Yani, meslek sahibi sayılırım. Sen, karısı çalışan, kocası aylak aylak, âvâre âvâre dolaşan bir çifti normal sayar mısın?

Saymazdım. Doğrusu saymadığım için de ne yapacağımı pek bilemiyordum ya... Yine Allah güzel kızdan râzı olsun. Bana bir akıl verdi:

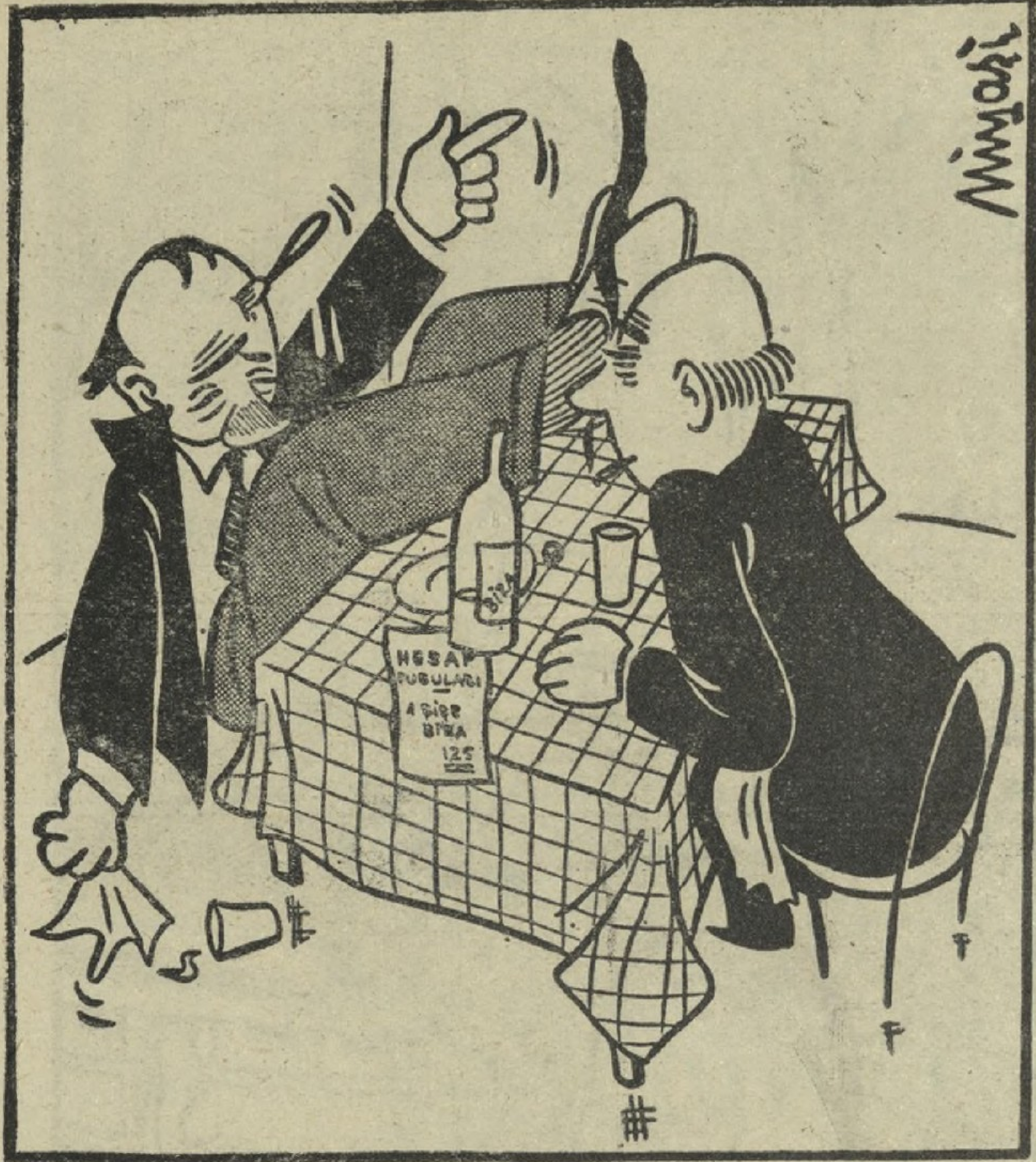
— Mademki elinde böyle imkânlar var... Onları iyi kullan. Biraz para sahibi ol. Bir ticarethane aç. Senin de belli başlı bir işin bulunsun. O zaman evlenirim seninle...

«Yürü nikâh dairesine...» deseydi ancak bu kadar sevinirdim. O günden sonra uçarcasına faaliyete giriştim. Aklı çok, parası az bir arkadaşla ortak olduk. Hârikulâde bir tasarımız vardı: Bedava arsa, çamaşır makinesi, yazı makinesi filân dağıtmak...

Çıldırdığımıza mı hükmediyorsunuz? Biz de herkesin yaptığını yapacaktık. Yani bunları dağıtacağımızı ilân edecek, fakat dağıtmıyacaktık. Ama dağıttığımızı ilân ettiğimiz için herkes arsaları, çamaşır ve yazı makinelerini kapışacaktı.

Arsaları nerden buldunuz ki? diye düşünüyorsunuzdur. Benim Râmi'de iki parça arsam vardı ya... İşte onlar... Çamaşır makinesiyle yazı makinesi de evdeydi, kullanılıyordu zaten. Hattâ bu hikâyeyi bile o yazı makinesiyle yazdım.

Uzatmıyalım. Teşebbüse geçtik. En ucuz satılabilecek bir madde düşündüm. Öyle bir şey olsun ki herkese gereksin... Buldum da. Keller ve bebekler müstesna, herkes bir tarak kullanırdı nasıl olsa. Kullanmasa bile tarak bulundururdu. Tarak satacaktık. Şu hani naylon, plâstik dedikleri şeylerden... Bize tanesi iki kuruşa malolan bu tarakları on kuruş gibi bedava denecek bir ücretle sattırmak... Mukabilinde de iki arsa, bir çamaşır makinesi, bir daktilo makinesi, radyo ve benzeri ötebери dağıtmak. Maksat kâr değildi, reklâm olsun, müessese tutunsun diyeydi bunlar. 100,000 tarak satarsak, bunun iki yüz bin kuruş, yani iki bin lira masrafı olacaktı. On bin lira kâr... Haydi bir kaç bin lira da müteferrik masraflara... Su içinde yedi sekiz bin lira sâfi kâr... Koskoca İstanbul'da, altı ayda yüz bin tarak satılmaz olur mu? Hele bir tarayışta kırılırsa... On kuruş da para mı ki? Böyle piyangolu, ikramiyeli tarakları kim olsa haftada bir tane alırdı.

— Yahu, çatalı niçin başına sapladın?..
— Canım beyin salatası istedi!..

Dehşetli reklâm yaptık. Kur'alar noter huzurunda çekilecekti. Tabiî kur'a günü noter rahatsızlanacak, gelmiyecekti. Yerine bir avukat, tercihan gözlerinin güzelliğiyle meşhur Semiha Kurtkaya kur'ada hazır bulunacaktı.

Tabiî her tarak alana bir numara veriyorduk. Yalnız bazı numara fişleri yoktu. Yani numaralar bir sayıdan yüz bine kadar sırayla giderken arada iki numara atlanmıştı. Meselâ kırk beş bin yedi yüz doksan sekizle, yetmiş bin beş numaralar. Kur'ayı bizzat çekip sayıları okuyacağım için. «Birinci arsa» dediğimiz zaman herkesin yüreği; «Acaba bana mı?» diye titrerken elime hangi sıra numarası gelirse gelsin, ben kâğıda bakıp Kırk beş bin yedi yüz doksan sekiz» veya «Yetmiş bin beş» diye bağıracaktım. Herkes bu kuponların sahibinin çekilişe gelmediğini sanacaktı. Sonra uydurma isimler ilân edecektik. Böylece, çilekeş arsalarımı muhtelif ikramiyeli taraklar hava gibi dağılıverdi. Derhal bir sinema salonu kiraladık. Çekiliş günü salon tıklım tıklım doluydu. Hepimiz, bilhassa ben, büyük bir heyecan içindeydik. Önce sefil birkaç hediye çıktı ve hemen hazır bulunanlar arasındaki sahiplerine teslim edildi. Arsaların tapuları meydana çıkınca heyecan son haddini buldu. Arkadaşım, sepetten, yazılı kâğıdı çekti:

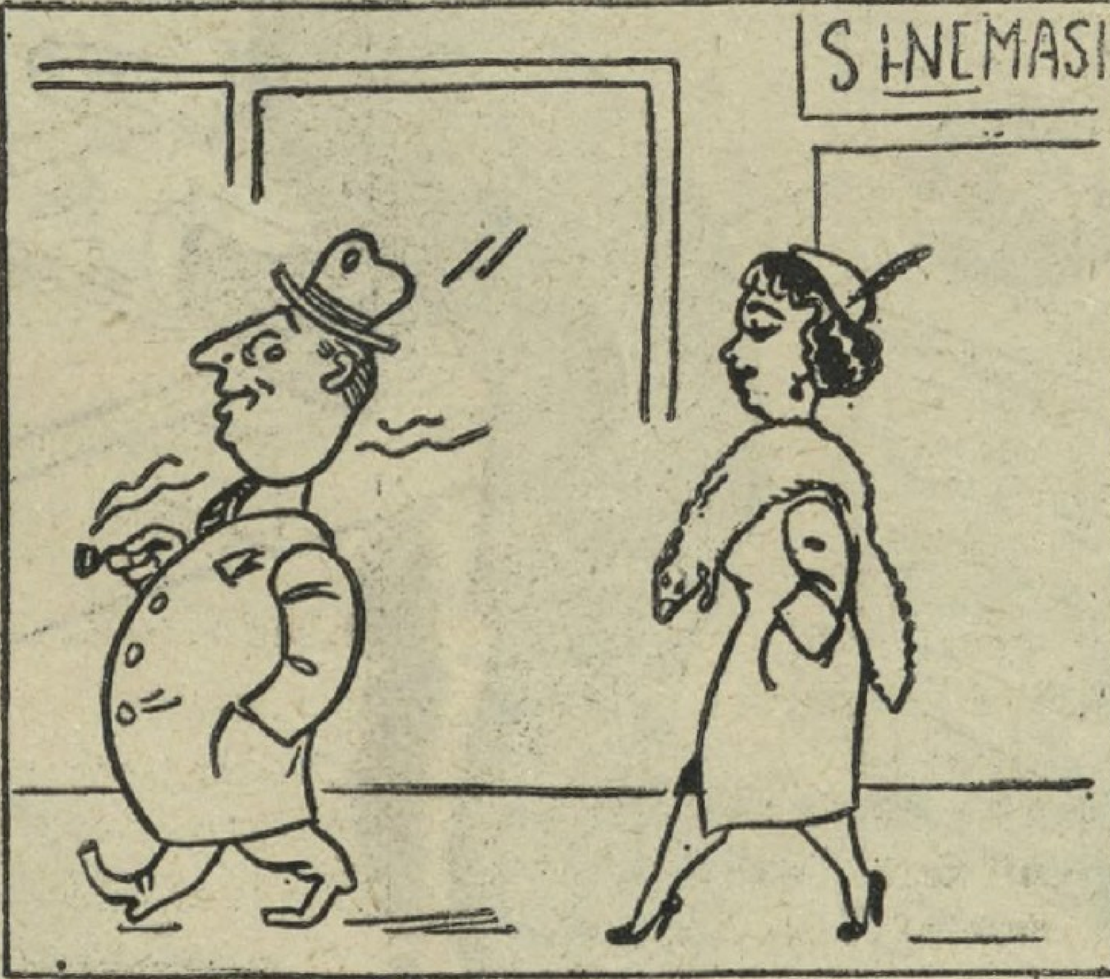
— Rami'de, falanca sokakta filânca arsanın birleştiği yerdeki yedi yüz metrekarelik arsa... diye ilân etti. Sinek uçsa duyulacaktı. Ben de numara kâğıdını çektim. Yüreğim küt küt atıyordu. Fiş açtım ve yüksek sesle okudum:

— Kırk beş bin yedi yüz seksen sekiz!...

Arkadaşım yavaşça: «Ne yaptın ulan?» diye fısıldadı. Salondan bir sevinç çığlığı:

Dün...

Bugün!..

000313

— Ne yaptın?.. Zillerin üstüne oturmuşsun...

— Burada... Buradayım! diye yükseldi. Gayri ihtiyari:

— Nasıl olur? diye bağırmışım. Ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Çekilişe devam edilmiş. Arkadaşım, içeride beni ayıltmağa uğraşırlarken, öbür numarayı bilmediğinden onu da gerçek sahibine lûtfetmiş. Ettiğimiz masraflarla şirket fesholunup ortağımın hissesi verildikten sonra benim elimde üç bin lira kadar bir para kaldı. Buna mukabil artık ne arsa vardı, ne çamaşır makinesi, ne de radyo. Kala kala bana bir daktilo makinesi, o da nasılsa, kalmıştı.

Ha, az daha unutuyordum. Kayıplara karışan arasında tabiî Semiha Kurtkaya da vardı. Bizim evlenme projesi böylelikle suya düştü. Çünkü, yine bir baltaya sap olamamıştım.

— Hikâyeci —

SONA KALAN

Avukat Muvaffak Benderli, evinde oturmuş, evrakını tetkik ediyordu. Kızı içeri girdi:

— Merhaba baba... dedi. Sokağa çıkıyordum da, sana bir selâm vereyim dedim...

Muvaffak tatlı tatlı güldü:

— Geç kaldın kızım, dedi, az önce çarşıya giderken annen de uğrayıp selâm verdi, ne varsa sildi süpürdü...

○

HATÂ

Malûm dert. Evlilik. Karısına söz geçiremediğinden şikâyetçiydi. Arkadaşı:

— Yazıklar olsun be, dedi, ben de seni kazak sanırdım...

Beriki, samimiyetle itiraf etti:

— Evet, ben de aynı hataya düşmüşüm..

HARB EDEBİYATI

Genç muharrir romanını İnkılâp Kitabevine getirdi:

— Bunu muhakkak basın, dedi, çünkü karımla hayatımın gerçek bir hikâyesidir

Kitapçı dudak büktü:

— Olabilir ama bayım, harb edebiyatının çoktan modası geçti...

○

HARARET MESELESİ

İki kadın konuşuyorlardı. Birisi:

— Kocam her yerde hararetle karşılaşır, dedi.

Öteki merakla sordu:

— O kadar muhterem ve meşhur mudur?

— Hayır itfaiye neferidir

BAŞTACI

Doktora dert yanıyordu:

— Dehşetli iştahsızlığım var doktor. Ne yapacağımı bilmiyorum...

— Hiç durma, kapı kapı gez. Misafirliğe git...

— Neden?

— İştahsız misafiri kim olsa baştacı eder de ondan...

○

TİTİZ MÜŞTERİ

Gece yarısı otele gelen müşteri titiz bir adama benziyordu. Otelcinin açtığı odayı sıkı bir muayeneden geçirdi ve sordu:

— Yahu burada acaba haşarat var mı?

Otelci kızdı:

— Şimdiye kadar yoktu ama, bundan sonrası hakkında cevap veremem.

000314

Formül illeti

Vaktile, subyan mekteplerinin birinde, talebeden birinin ayağı nasılsa kapının önündeki sel ıskarasından içeriye girmişti. Uğraştılar uğraştılar, çıkmadı.

Belediye kulübesine haber gitti. Yanında bir lâğımcı bir memur geldi, ıskarayı söktüler, çocuğun ayağı kurtuldu.

Ertesi günü, lâğımcı, ücretini almak için belediye veznesine gidip şu yolda yazılmış bir makbuz senedi uzattı:

«Sel ıskarasına sıkışan bir çocuğun ayağını kurtarma olarak, belediye veznesinden 25 kuruş aldım»

Veznedar:

— Olamaz! Bu parayı veremem! dedi, böyle tahsisatım yoktur.

Zavallı lâğımcı, nasıl edeceğini şaşırmış, oralarda dolaşıp dururken, kurdun biri elindeki makbuzu alıp şu şekle soktu:

«Bir çocuk ayağı ile tıkanan sel ıskarasını açmak ücreti olarak 25 kuruş aldım.»

Ve lâğımcı bu sefer parayı cayır cayır aldı.

— Vah vah, hizmetçiyi neden savdınız? Saat gibiydi...

— Ama, çalar saat!..

— Veresiye beş okka kömür versen ne olur sanki?

Kömürcü — Ne mi olur? Sen ısınırsın... Ben donakalırım!..

Aşinalık

Vagonda, onlardan başka kimse yoktu. Bir müddet sükûttan sonra havadan, sudan, seyahatlerden bahse başlamışlardı.

Biri orta boylu, şakaklarına hafif kır düşmüş şişmanca bir adamdı. Öbürü uzun boylu, matruş, sevimli yüzlü bir gençti.

Orta boylu, orta yaşlı adam, ikide birde iç cebinden şişkince bir zarf çıkarıp kokluyordu.

Genç bunu hayretle seyrede ede nihayet dayanamadı, sordu:

— Affedersiniz, bu kokladığınız nedir?

— Anlatayım, azizim... Ben karımı çok, ama çok severim. Ondan ayrı yaşadığım günler, hasta olurum. Gözlerime uyku girmez. Nasıl tarif edeyim, huzurum kaçar... Onun hasretini tadil için, her seyahate çıkışımda yanıma onu hatırlatan bir şey alırım, evet onun kokusunu taşıyan bir şey...

— Şimdi ne aldınız?

Orta yaşlı adam gülümsedi:

— Karımın ince ipek gömleği vardır, onu aldım. Bakınız! O kadar hafif, zarif bir şey ki küçücük bir zarfa sığıverdi.

Genç, burnunu yaklaştırdı:

— Fakat bir ipek gömleğin ne gibi hususî kokusu olur?..

— Buyrun, koklayın da anlarsınız.

Genç zarfı almıştı, burnuna götürdü, önce hafiften, sonra şiddetle kokladı. Zarfı iade edeceği zaman:

— Teşerrüf ettik efendim, dedi, zatıâliniz Bay Kerimsiniz değil mi?

Para Meselesi

Tevfik Fikret,in Rübabı şikestesini karıştırıyordular. Orada «Büyük ikramiye» isimli bir manzume vardır. Fikret, o şiirinde, paraya karşı olan nefretini şu mısra ile gösteriyordu:

Seni gördükçe artıyor kederim!

Şairin bu duygusu karşısında, meclistekiler münakaşaya başladılar. Herkes bir fikir söylüyordu, kimi müsbet, kimi menfi...

Hazır bulunanlardan biri Fazıl Ahmed'e sordu:

— Üstad, sen söyle: Para karşısında insanın kederi mi artar, sevinci mi?..

— Belli olmaz monşer, Miktarına göre değişir!..

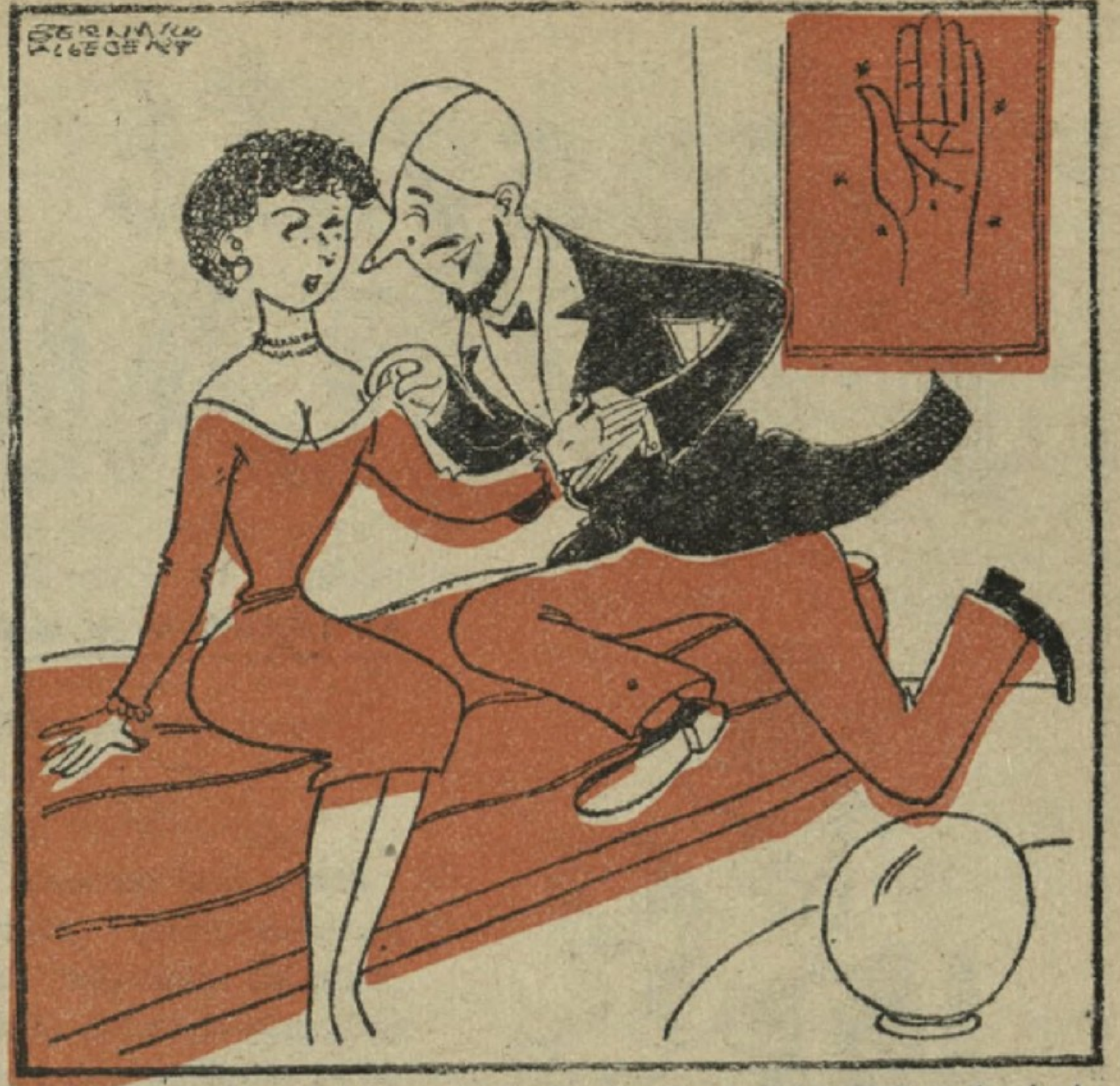
000315

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

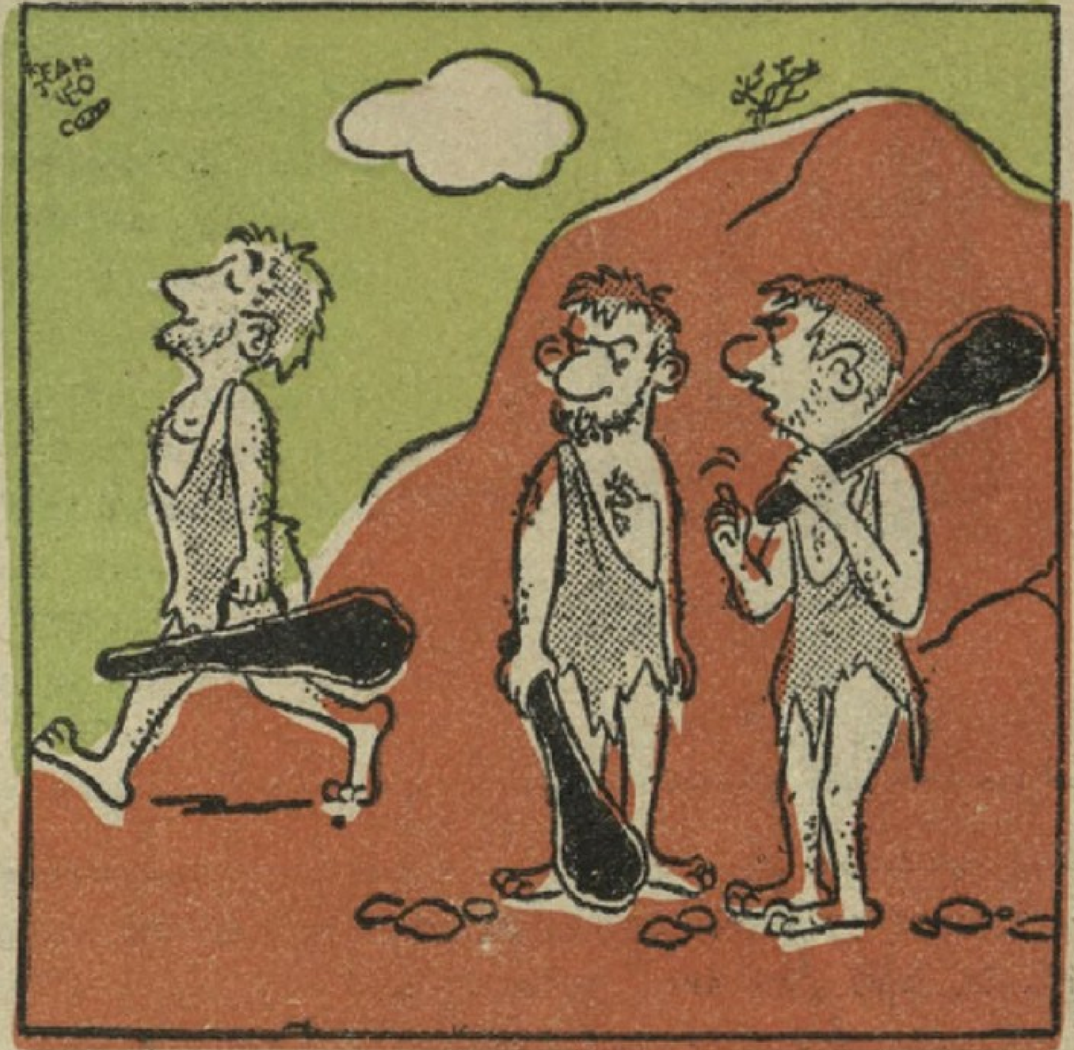
Sevgililer Kutuplarda!..

— France Dimanche —

Falcı — Şimdi biraz da kalp çizgilerinizi tetkik edeyim!..

— İci Paris —

TAŞ DEVRİNDE :

— Şu herifin artist tavırları öyle sinirime dokunuyor ki...

— İci Paris —

— Yılbaşını yatakta geçirdim...

— Yaaa... Kalabalık mıydınız?..

— İl Travaso —

ESİR PAZARINDA :

— Taksitle satıyor musunuz?

Fou - Rire —

000316

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI : 6

Yazan : Server BEDİ

O

Kız cevap vermedi. Baygın gözlerinde, içtiği konyakların dumanları tütmeğe başlayan Salih, derin bir nefes aldıktan sonra, birdenbire ayılmış gibi doğruldu ve sordu:

— Kuzum Zeynep, doğru söyle, bu doktorla senin aranda bir şeyler oldu mu?

Zeynep, kandırıcı bir sadelikle cevap verdi:

— Hayır. O genç doktor, güzel, kibar... Benim gibi bir hizmetçi parçasına tenezzül eder mi?

Salih, yutmadığını ilân eden pişkin bir sallanışla:

— Haydi oradan, dedi.

— 1 —

bal alacak çiçeği bilmez mi o?.. Seni ne diye bu balolara çağırıyor?..

— O çağırmadı. Ben yalvardım ona.

Birdenbire Salih'in yüzüne dik dik bakarak, ilâve etti:

— Hem sen baksana bana... Ben öyle önüne gelen erkekle fingirdiyen sokak kızı mıyım? Erkek diye, bir ilk nişanlımı tanıdım, bir de seni. Başka yok.

Salih, oturduğu sandalyada yatar gibi uzanmağa hazırlanan bir gevşemeden sonra doğrularak:

— Bak Zeynepciğim, dedi, kızma, ben bu herife içerliyorum.

Zeynep, anlamamış gibi sordu:

— Hangi herife?

— İşte bu doktora... Neydi adı? Nejad'a... Ben onun sana bakışlarını beğenmiyorum. Şimdiden haber vereyim sana bak. Benim gözümden kaçmaz. Onun küçük bir şeyinden çakarım ben. Çakarsam berbattır. Bu balonun altını üstüne getiririm. Hemen şoför Salih olup çıkarım. O herifin sinsilesinden başlarım, sonra da herkesin gözü önünde iki gözünü patlatırım!

Zeynep hemen ayağa kalkıp gidecekmiş gibi öfkeli bir sıçrayışla doğruldu:

— Yoo...k! Dedi, bana bak, tulumbacıları sevmem ben. Çıkar giderim şimdi bu balodan. Artık içme şu zıkkımı, başına vuruyor. Terbiyenle oturacaksan oturayım. Benim senden başka erkeğim yok diyorum. İster inan, ister inanma, Fakat istediğim erkekle de dans ederim bu akşam. Eğlenmeğe geldim ben.

Salih sustu. Gözleri daldı. Epeyce durduktan sonra, mırıldandı:

— Sen adamakıllı sosyete karı oldun be!

Zeynep cesaretle cevap verdi :

— Oldum tabii!..

Salih yine öfkeli bir mırıltı halinde söylendi:

— Sen gazeteleri okumuyorsun galiba... Sevdadan insan

— 2 —

kaatil olur be... Ne zannettin ya, ben seni de vururum, doktoru da, kendimi de... Anladın mı?

Zeynep bir kahkaha attı:

— Anladım, anladım, dedi, kes artık.

Salih sustu. Çünkü doktor Nejad'ın onlara doğru gülerek yaklaştığını görmüştü. Zeynep de gülümsedi. Bu fırtınayı ucuz atlattığına seviniyordu. Salih'i idare etmek için ne yapmak lâzım geldiğini düşünürken, yanlarına gelen Nejat, bir sandalyaya ilişti, başını onlara doğru eğerek alçak sesle dedi ki :

— Haydi kalkın, bekliyorlar. Unutmayın ha... Siz Ankaralısınız.

Salih'e döndü:

— Sen orada deri tüccarı Nuri beysin.

Zeyneb'e döndü:

— Senin adın da Neclâ... Anladın mı? Unutma. Cavit seni çok beğenmiş. «Kim o güzel kadın?» diye sıkı fıkı sordu bana. Kendisi davet etti sizi. Ben bir şey söylemedim. «Masamıza gelmezler mi acaba?» dedi. «Bir kere sorarım» dedim. Şimdi gideceğiz.

Doktor Nejat, Salih'in somurttuğunu görünce, şoförün bu durumdan memnun olmadığını anladı, hattâ Zeyneb'i kıskandığını çakar gibi oldu. Zaten bunu daha önceden sezmeğe başlamıştı. Ona dönerek dedi ki:

— Sen de öyle kötü kötü düşünme. Kalk. Her işte bir hayır vardır.

Salih, içinden: «Boş ver!» diyormuş gibi başını arkaya doğru atarak:

— Ben oturacağım, dedi, siz gidin!

Zeyneb'in cennet canına minnet olduğu için, sesi çıkmadı. Fakat Nejat derhal itiraz etti:

— Olmaz, olmaz; sensiz oyun bozulur, kalk. Dünya bu. bakarsın ikinize de kısmet çıkar.

Salih, homurdanır gibi cevap verdi:

— 3 —

— Ben oyuna gelemem.

Salih'in bu isyanını gören Nejat, tehlikeyi bütün ölçüsiyle anladı. Zeyneb'i kıskanan şoför, bir sözüyle, bir hareketiyle her şeyi altüst edebilirdi. İş bu safhaya geldikten sonra, onu bu tertipten uzaklaştırmak da mümkün değildi. Gönlünü almak ve endişelerini yatıştırmak lâzımdı. Her şeyden evvel herife itimat telkin etmeliydi. Ayağa kalkar gibi yaptı:

— Peki öyleyse, dedi, Zeynep de gelmesin. Oturun siz burada. Salih efendi gelmezse olmaz.

Nejad'ın manevrasını sezen Zeynep de tasdik etti:

— Evet, dedi, biz oturalım. Daha doğrusu gidelim buradan.

Nejad, ayağa kalktı :

— Siz bilirsiniz, dedi.

Zeynep de kalktı, Salih'e bakarak:

— Haydi biz de eve gidelim, dedi.

Peşinden, şoförün yüzüne dikkatle bakarak, ilâve etti:

— Fakat sen bunu unutma!

Salih şaşırdı. Kendisine karşı koyan hiç kimse kalmayınca inat edemedi. Utanmaya başladığını hissettiren yumuşak bir sesle:

— Siz bana ne bakıyorsunuz? dedi, beraber gidin işte. Ben otururum burada. Belki sonra gelirim.

Zeynep, nazını geçireceğinden emin bir sevgilinin şımarık sesiyle emretti:

— Hayır, şimdi gel, ben şimdi gelmeni istiyorum.

Salih, sallanarak ayağa kalktı ve mırıldanarak:

— Ankarada deri tüccarı Nuri bey... Başımıza daha neler gelecek bakalım!

Zeynep ve Nejat güldüler ve önden yürüdüler. Salih de sendeliyerek onları takip ediyor, arka cebini şişiren konyak şişesini eliyle örtmeğe çalışıyordu.

(Devamı var)

— 4 —

000317

Dünya Mizahından

Gelme

Thérèse Sousparole'ü bir türlü uyku tutmuyordu. Gerçi kocası, zengin iş adamı, Pierre Sousparole, yanında horul horul uyumaktaydı. Ama olsun... O gün olanları bildiği için, artık zavallı Thérèse'in uyumasına imkân kalmamıştı. Öyle ya... Paul, ya geliverirse? Sonra rezalete nasıl mâni olacak?

Thérèse, içinden kendi kendine lânet okuyordu: «Keşke dilim tutulsaydı da, bu gece için Paul'ü eve davet etmeseydim. Öyle ya, acelem neydi san ki? Yıllar yılı hasret miydik birbirimize? İşte çeşni olsun, değişiklik olsun istedik. Hazır Pierre de evde olmıyacak. Her gün ben senin apartımanına taşınıyorum. Bu gece de sen geliver benim evime demiştim. Hay demez olaydım. Böyle tedbirsizlikler yapmam ama. Kimin aklına gelirdi ki Marsilya treni yoldan çıkacak da, Pierre tâ yarı yoldan geri dönecek? Sabah gitti, akşam dönüverdi işte. Yine Allahtan oldu da, Paul evdeyken gelmedi. Ben de az kalsın boş bulunuyordum. Kıl kaldı, kapıda anahtar sesini duyunca:

— Sen misin Paul? Erken geldin şekerim... diyecektim Allah acımış da dememişim. Şimdi icabederse sabaha kadar uyumam, Paul'ü beklerim.»

Thérèse, böyle ne kadar düşündü? Ne kadar bir tarafından öbür tarafına döndü? Katiyyen bilmiyordu. Yalnız, aşağıda bir tıkırtı duyunca yavaşça yataktan süzüldü. Odadan dışarı çıktı. Merdiven başından baktı: Evet, işte Paul geliyordu. Camlı kapıda, geniş omuzlarının gölgesini görüyordu. Vakit geceyarısını geçmiş olmalıydı. Thérèse, hemen aşağıya kaydı. Korkusundan ışık da yakmıyordu. Camlı kapıyı açarak Paul'ü omuzlarından itti:

— Aman, gelme şekerim, dedi, kocam geri döndü. Marsilya treni yoldan çıkmış. Yolcuları öbür katarla geri çevirmişler. Ben sana yarın haber yollarım. Yahut sen bana telefon edersin. Şimdi hemen git. Belki uyanır. Benim yanında olmadığımı anlar da aşağı inerse mahvoluruz ikimiz de. Bilirsin ne sinirli adamdır. Haydi, yalvarırım git Paul...

Ve camlı kapıyı arkasından kapadı. Karanlıkta, alışkın adımlarla merdiveni tırmandı. İçi rahatlamıştı artık. Yatağına girdi. Biraz sonra, kaba yapılı Pierre'in yanıbaşında bir şiir ve hülya halinde, mışıl mışıl uyuyordu o da.

Ertesi sabah karı koca yatakta uyanınca, resmî birer tebessümle gülümsediler. Piere:

— Ne dersin Thérèse? diye sordu, belki beni bir daha göremiyecektin...

Kadın:

— Allah göstermesin... diye cevap verdi ama bu, hiç şüphesiz: «Nerde o günler» demekti. Kalktılar. Piere banyoya girdi, Thérèse de mutfağa. Orta hizmetçisi saat ondan evvel gelmezdi. Kahvaltıyı Thérèse'in hazırlaması usuldendi.

Tam o sırada telefon çaldı. Tabii Thérèse koştu:

— Alo?

— Nasılsın şekerim?

— İyiyim. Aman yavaş konuş, telefon çın çın ötüyor. Pierre banyoda, duyar...

— Banyoda mı?

— Öyle ya... Sana dün anlattım ya...

— Rüya görmüşsün şekerim. Söylemedin...

— Şaka etme Paul... Dün gece, geldiğin zaman...

— Kim geldi?

— Pierre... tren kazaya uğramış, geri dönmüşler dedim ya canım?

— Thérèse'ciğim. Ben dün gece gelmedim ki sana. Rahatsızlandımdı. Onun için telefon ediyorum şimdi de...

— Ne diyorsun Paul? Halbuki ben seni elimle dışarı çıkardım. İçeri girmene mâni oldum. Karanlıkta başkası mıydı yoksa? Ay deli olacağım şimdi. Ayol, bütün olup bitenleri anlattım ya... Sen değildin demek...

— Değildim tabii.

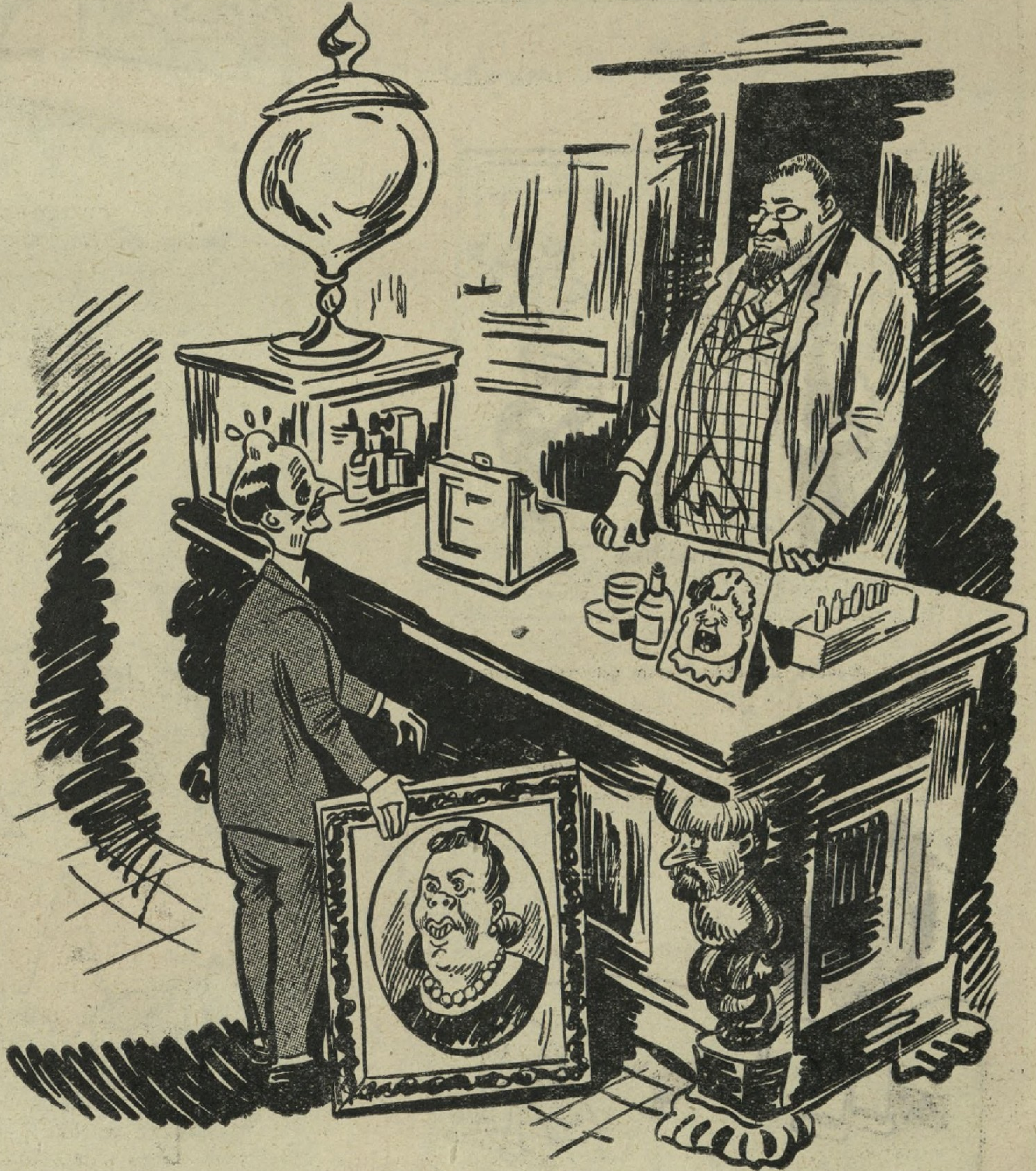
— Kimdi peki?

— Bilmem. Düşün, belki bulursun. Pierre gidince bana hemen telefon et...

— Olur...

Thérèse, âleti yerine bıraktı ve kara kara düşünmeğe başladı. O sırada farkında olmadan salona yürümüştü. İçeri girince herşeyi anladı: Salonda ne halı kalmıştı, ne de vitrindeki gümüş kristal takımları...

— Roland Gabriau —

— Kuvvetli bir zehir istiyorum...
— Reçeteniz var mı?..
— Hayır, ama karımın fotoğrafı var!..

000318

Dünya Karikatürleri

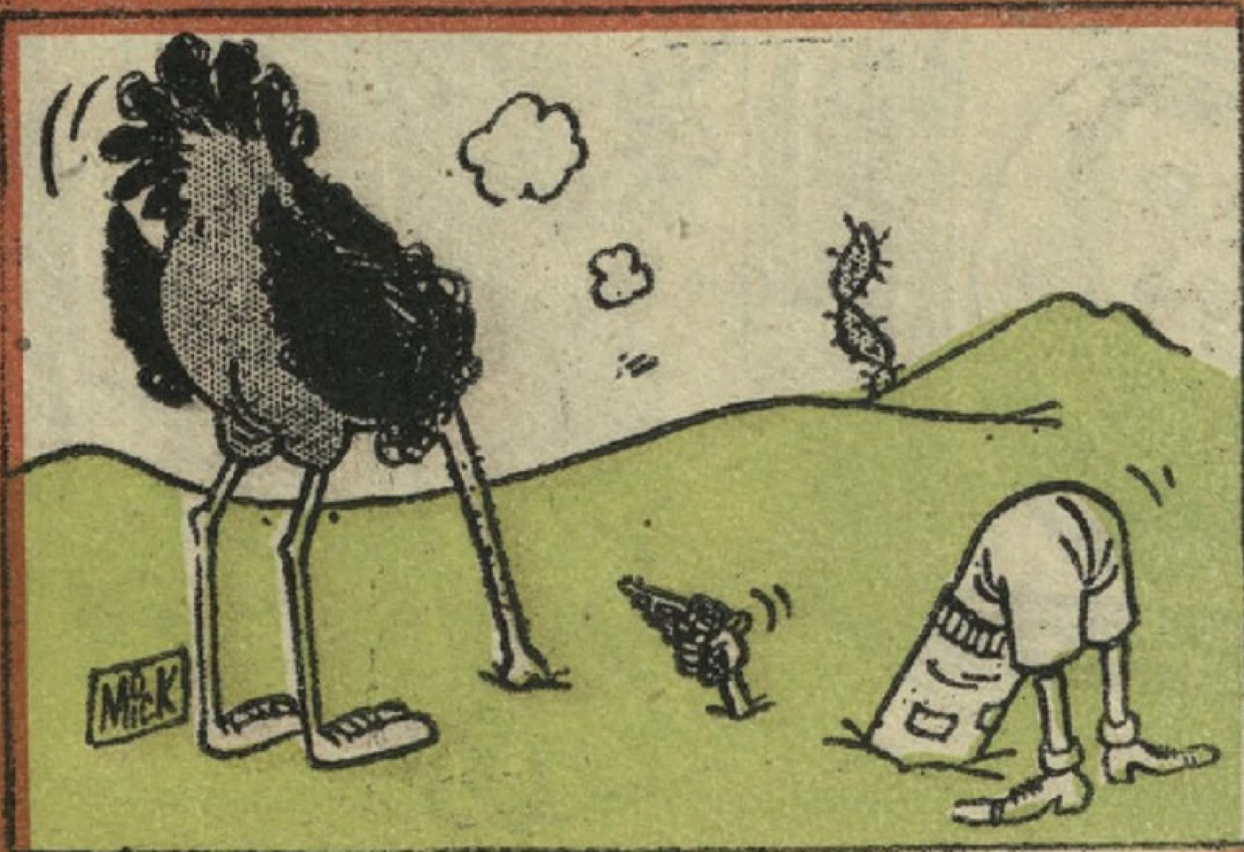
YAZISIZ!..

— İci Paris —

— Zavallı papağan, senin çenenden konuşmayı unuttu!..

— Samedi Sair —

Avcı ile devekuşu!..

— Samedi Sair —

YILBAŞI GECESİ :

— Eh, ben gideyim artık, kocan geliyor...

— Le Hérisson —

LOKANTADA :

— Bayan, öküzbaşı... Bay, kaz yumurtası!..

— İci Paris —

000319

Türkiye İş Bankası

1954 de
Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

150
Kuruş

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler

000320

SÜMERBANK

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Kadın — Eh, artık beni sevdiğine inanmağa başladım!

000321